

ÍTÉLET

*Buján gomolygó
ködökből jöttem,
jövetelem bár
senkise várta.
Test- és árnyatlan
lények mögöttem,
a hajnal homlokán
izzott a párta.*

*A felhők mégis
egymásnak estek,
zúdult alá
a ciános oldat,
kimért kemény
hóhérlégények
törték kerékbe
a változó holdat.*

*Majd a napisten
gyémánt szemére
ráégett a nagy
 kozmikus hályog,
az élő Báránynak
megalvadt vére,
s az ember fia
döbbenet állt ott.*

*Ha fáj, hát úgy kell!
– a földnek a szíve –
Dadogom, s begom-
bolkozom állig.
Odébb állok még
ma a sereggel,
amíg a hüllők
szeme parázslik.*

AZ ALAGÚT VÉGÉN

*Az alagút végén
hideg lesz nagyon.
Szellőt, madarat
nem ringat a lomb.
Az égen fóká-
nyájak legelésznek,
a bronzba hűlt hold
nyakukban kolomp.*

*Itt végképp véget
ér az ember útja:
az árnyak fázva
összegömbölyödnek.
Valóban mélységes
mély a múltnak kútja,
és a jövő tornya
máris fáj a földnek.*

Munkácsy Mihály édesanyja: Reök Cecília